

HET MEISJE VAN LOEVESTEIN

JASMIJN SCHIMMER - 10 jaar

Op 8 juni 1450 werd er een meisje geboren, maar het was niet zomaar een meisje het was een heel bijzonder meisje, Marie.

Het eerste zinnetje dat ze zei was: "ik ga de wereld redden". Ze groeide op in een oud houten huis in de stad. Ze was met iedereen bevriend!! Ze had alles wat een meisje kon dromen. Maar ze wilde iets voor de wereld doen. Ze was buiten aan het spelen, toen er werd aangeklopt op de voordeur. Ze hoorde een zware stem en liep naar het huis, daar zag ze een man weglopen. Ze vroeg aan haar moeder: "wat zei die man"? Ze zei: "die man was heer Johannes, mijn baas, hij zei dat ik moet gaan werken op het kasteel Loevestein"! Marie zei: "leuk voor je mam, wanneer gaan we"? Haar moeder zei: "het spijt me schat, maar jij kan niet mee, sorry". Er gaan heel veel gedachten door haar heen. Gaat ze weg?

Waarom mag ik niet mee? Maar ik zeg: "oh, veel plezier daar". Dan komt die man weer en zegt: "ik verwacht je morgenochtend bij zonsopgang bij het kasteel Loevestein, wacht voor de poort!" Mama loopt naar boven, Marie rent haar achterna "mama ga je echt weg"? Ze zegt: "praat niet zoveel en help me met inpakken". Marie rent naar haar mijn kamer daar zit papa. Ik vraag snikkend: "waarom laat ze ons in de steek"? Haar vader kijkt verdrietig en zegt: "ze moet werken voor een heer en ze komt ons vast vaak opzoeken". De laatste uren tikken voorbij. De zon komt op en dan is het helaas tijd, haar moeder gaat weg. Maar Marie blijft niet mokken ze zegt meteen: "misschien is het wel beter zo, dan hebben we meer tijd samen papa" Haar vader glimlacht en zegt: "jij bent zo een bijzonder kind, want jij hebt iets wat heel veel mensen niet hebben, je bent positief en hebt hoop". Ondertussen gaan er heel veel geruchten door het dorp, waarom is haar moeder opeens vertrokken?

Wanneer ze gaan wandelen kijkt iedereen hun aan. Er gaan een paar maanden voorbij. Op een mooie zonnige ochtend hoort ze weer geruchten, dit keer geruchten over dat de mannen moeten vechten aan het front. Ze lopen terug naar huis en Marie vraagt: "papa, mag ik ook mee"? Maar haar vader zegt: "Nee Marie dat is echt te gevaarlijk. Ga naar je moeder toe en vertel dat ik moet gaan". Maar Marie wil graag mee, ze wil graag de wereld redden, dus kruipt ze stiekem in zijn koffer. Alle mannen (en Marie) worden die middag uit het dorp opgehaald. Ze paste er gelukkig net in. Ze hoorden de voetstappen van alle mannen uit het dorp. Bonk bonk. Na vier uur stopt het gebonk. (Nou ja, het voelde als vier uur) toen hoorde ze een zware stem: "dit zijn jullie barakken". Toen het stil was, klom ze uit de koffer. Ze zag een grote zaal met allemaal stapelbedden staan en een paar kasten. Maar plotseling hoorde ze voetstappen, ze trok oude kleding aan en ze leek net een jongen.

De deur van de barak zwaaide open en er stond een man met dezelfde kleding aan naar haar te staren. Hij zei: “kom loop niet zo te treuzelen, schiet op anders ben je te laat”. Marie zei met haar zwaarst mogelijke stem: “ja, ik kom eraan” Ze ging in een rij staan met allemaal andere soldaten en zo ver mogelijk bij haar vader vandaan. Ze was wel het kleinst, maar dat vond blijkbaar niemand bijzonder. Ze probeerde rustig te blijven en te letten op wat er gezegd werd. Tijdens het avondeten probeerde ze stoer mee te eten, ook de vieze dingen zoals bonen. leuw!

In de ochtend tijdens het gekraai van een haan beseft ze hoe laat het is, tijd om op te staan. Vandaag na het ontbijt vertellen ze over het plan dat ze een dorp gaan aanvallen. Ze zei: “waarom? Waarom moeten we gaan vechten? Is het niet leuker als we vrienden worden? Dan vernielen ze ook niks meer van ons”. Maar de meeste soldaten zeiden: “we moeten vechten van de koning, ben je niet goed wijs.”

“Maar dan breng je iedereen in het dorp in gevaar, ook de kinderen en de vrouwen. Dat is toch niet wat jullie willen”? Ze waren allemaal even stil en vervolgens een beetje gemompel, maar het had geen zin. De soldaten schreeuwden naar elkaar: “WE PAKKEN ZE ALLEMAAL”. En toen begon het gevecht tussen leven en dood. Er gingen veel mensen en paarden dood. Er raakten mensen gewond en er vluchtten mensen. Na een paar uur vechten was er bijna niemand meer over van de soldaten. Ook mijn vader zag ik doodliggen. De aanvallende soldaten wilde bijna doorgaan naar een volgend dorp, maar toen schreeuwde ze zo hard als ze kon: “STOP!!! Willen jullie echt zo leven? Alle mensen doden, een dorp veroveren en dan te vernietigen? Dat is toch verschrikkelijk, jullie doden alleen maar onschuldige mensen en waarvoor?” Ze dacht even na en zei vervolgens: “als dit is wat jullie willen, schiet me dan maar dood”.

Even later, hoorde ze een knal Kaboem!! En alles wat zwart en stil...

Toen beseften de soldaten wat ze hadden gedaan. Ze was nog maar een klein meisje en zij hadden haar vermoord. Ze had gelijk, dachten de soldaten, waarom doen we dit eigenlijk? Ze gingen naar de koning met hun verhaal en de koning wilde niet stoppen. De koning zei: "ik wil alles, val alle dorpen aan". Één soldaat stond op en zei: "nee, dat ga ik niet doen" en toen stonden meer soldaten op en zeiden hetzelfde. De koning werd boos en zei: "nou, dan doe ik het zelf wel" en tegelijkertijd hoorden ze nog een Kaboem!!! De koning lag dood op de grond. Toen begroeven ze Marie vlakbij de barakken op 29 mei 1458, iedereen was verdrietig om het kleine dappere meisje. Ze werd in haar dorp en omliggende dorpen gezien als een voorbeeld van hoop en moed.

Einde.

